

نقش روایت‌های انسانی در شکل‌دهی تجربه زیسته فضاهای سکونتی؛ تحلیل تعامل با هنر و معماری در محلات تاریخی بیرجند

تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۰۱/۲۶

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۲/۲۹

کد مقاله: ۶۶۹۹۷

علی فاروقی^{۱*}، احمد حیدری^۲، رضا میرزایی^۳

چکیده

این پژوهش با هدف بررسی نقش روایت‌های انسانی در شکل‌دهی تجربه زیسته فضاهای سکونتی در محلات تاریخی بیرجند انجام شده است. روایت‌های انسانی، به‌ویژه کنش‌ها و تجربه‌های فردی و جمعی ساکنان، نقشی اساسی در تفسیر فضا، هویت‌بخشی به محیط زندگی و تعامل با هنر و معماری ایفا می‌کنند. مسئله اصلی این پژوهش، درک چگونگی تأثیر روایت‌های انسانی در بازنمایی و ارتقای ویژگی‌های کیفی فضاهای سکونتی و تقویت حس مکان در بستر تاریخی است. به‌منظور پاسخ به این مسئله، از رویکرد کیفی با استفاده از روش پدیدارشناسی بهره گرفته شده است. ابزارهای گردآوری داده شامل مشاهده میدانی، مصاحبه‌های نیمه‌ساختاریافته با ساکنان محلات تاریخی و تحلیل تطبیقی اسناد معماری بوده است. یافته‌های تحقیق نشان می‌دهد که روایت‌های انسانی، از طریق تفسیر و خوانش تاریخی، اجتماعی و فرهنگی محلات، نقش فعالی در ارتقای کیفیت زیستی و تثبیت ارزش‌های هنری و معماری بناها ایفا می‌کنند. این روایت‌ها به‌عنوان واسطه‌ای میان هنر و معماری با تجربه‌های روزمره، بستر مناسبی برای حفظ هویت فرهنگی و اجتماعی محلات تاریخی فراهم می‌سازند. نتایج همچنین تأکید دارند که گنجاندن روایت‌های انسانی در برنامه‌ریزی برای حفظ و بازآفرینی فضاهای سکونتی تاریخی می‌تواند به پایداری فرهنگی و تقویت تعامل میان کالبد فضا و کاربران آن منجر شود. این پژوهش بر اهمیت توجه به ابعاد انسانی و روایی در طراحی و مدیریت فضاهای معماری تأکید دارد و راهکارهایی برای بازآفرینی این فضاها ارائه می‌کند.

واژگان کلیدی: روایت انسانی، تجربه زیسته، هنر و معماری، هویت فضایی، محلات تاریخی بیرجند

۱- دانشجوی دکتری معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بیرجند

۲- عضو هیئت علمی تمام وقت معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بیرجند

۳- عضو هیئت علمی تمام وقت معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بیرجند

۱- مقدمه

فضاهای سکونت، به‌ویژه در بافت‌های تاریخی که در طول نسل‌ها شکل گرفته‌اند، صرفاً مجموعه‌ای از بناها و خیابان‌ها نیستند؛ بلکه ظرف‌هایی پر از معنا، حافظه و روایت‌های انسانی هستند که به‌طور مداوم در حال تکامل و بازتولید می‌باشند (Norberg-Schulz, 1980). این روایت‌ها، که حاصل تجربیات زیسته فردی و جمعی، خاطرات، آداب و رسوم و تعاملات اجتماعی ساکنان با محیط پیرامون است، نقشی حیاتی در هویت‌بخشی به فضا، ایجاد حس تعلق و پایداری فرهنگی محلات ایفا می‌کنند (Relph, 1976; Seamon, 2018). هنر و معماری در این میان، نه‌تنها بستر فیزیکی وقوع این روایت‌ها را فراهم می‌کنند، بلکه خود به عنصری کلیدی در تولید، بازنمایی و انتقال آن‌ها تبدیل می‌شوند (Pérez-Gómez, 2016). کیفیت‌های فضایی، جزئیات معماری، تزئینات هنری و حتی آسیب‌های وارده بر بناها، همگی می‌توانند نقاط کانونی برای روایت‌های مختلف و بستری برای تفسیرهای گوناگون از فضا باشند. این تعامل پویا میان انسان، روایت، هنر و معماری، لایه‌های معنایی عمیقی به فضاهای سکونت می‌بخشد که درک آن برای برنامه‌ریزی‌های شهری و معماری امری ضروری است (Lynch, 1960).

با این حال، در رویکردهای سنتی برنامه‌ریزی و حفاظت از بافت‌های تاریخی، تمرکز عمدتاً بر جنبه‌های کالبدی و بصری هنر و معماری بوده و به نقش فعال و پویای روایت‌های انسانی در درک، استفاده و تداوم حیات این فضاها کمتر توجه شده است (Lewicka, 2011). این غفلت می‌تواند منجر به سیاست‌ها و طرح‌هایی شود که با نادیده گرفتن پیوندهای عمیق میان ساکنان و محیط، به از دست رفتن هویت فضایی، کاهش حس تعلق و در نهایت زوال تدریجی محلات تاریخی بیانجامد (Carmona et al., 2003). درک این نکته که فضاهای سکونت تاریخی، موزه‌های خاموشی از آثار هنری و معماری نیستند، بلکه محیط‌هایی زنده با روایت‌های جاری و پویا هستند، نقطه آغاز هرگونه مداخله موفقیت‌آمیز در آن‌هاست.

محلات تاریخی شهر بیرجند، با غنای فرهنگی، معماری منحصربه‌فرد و تاریخ پر فراز و نشیب خود، نمونه‌ای بارز از فضاهای سکونت هستند که مملو از روایت‌های فردی و جمعی‌اند. خانه‌های قدیمی، کوچه‌های باریک، مساجد تاریخی و بازارهای سنتی هر یک حامل داستان‌ها، خاطرات و تجربیات نسل‌های متمادی ساکنان هستند (کریم‌زاده، ۱۳۹۸). این روایت‌ها، به‌صورت ناگفته و گفته، در بطن زندگی روزمره، در مراسم و مناسک، در گفتگوهای محلی و در پیوندهای اجتماعی جاری و ساری‌اند. این روایت‌ها نه تنها در درک گذشته اهمیت دارند، بلکه در شکل‌دهی به هویت کنونی محلات و راهگشایی برای آینده آن‌ها نقشی کلیدی ایفا می‌کنند (Casey, 2001). با این وجود، فرآیندهای مدرنیزاسیون، تغییرات اجتماعی، و گاهی مداخلات کالبدی نسنجیده، تهدیدی جدی برای تداوم این روایت‌ها و پیوند آن‌ها با کالبد تاریخی محسوب می‌شوند (زارع، ۱۳۹۹). از دست رفتن ساکنان قدیمی، تغییر کاربری فضاها و ورود عناصر ناهمگون معماری، می‌تواند به خاموشی روایت‌ها و کاهش ظرفیت فضا برای خلق تجارب زیسته غنی منجر شود. بر این اساس، پژوهش حاضر با هدف واکاوی نقش روایت‌های انسانی در شکل‌دهی تجربه زیسته فضاهای سکونت و تحلیل تعامل این روایت‌ها با هنر و معماری در محلات تاریخی بیرجند انجام می‌شود. این تحقیق به دنبال پاسخگویی به این سوال اساسی است که چگونه روایت‌های فردی و جمعی، معنا و هویت فضاهای سکونت تاریخی را تحت تأثیر قرار می‌دهند و چگونه هنر و معماری در این فرآیند نقش واسطه‌ای و تولیدکننده ایفا می‌کنند. ضرورت این پژوهش در آن است که با درک عمیق‌تر از سازوکار تعامل روایت-فضا، می‌توان به رویکردهای مؤثرتری برای حفاظت، احیا و بازآفرینی محلات تاریخی دست یافت که علاوه بر حفظ ارزش‌های کالبدی، به تداوم حیات اجتماعی و فرهنگی آن‌ها نیز یاری رساند (Choay, 1999).

در بخش‌های بعدی این مقاله، ابتدا مبانی نظری مرتبط با روایت در معماری، تجربه زیسته و حس مکان تبیین خواهد شد. سپس، با معرفی روش تحقیق کیفی مبتنی بر پدیدارشناسی و تحلیل داده‌های حاصل از مطالعه میدانی، مصاحبه با ساکنان و تحلیل محتوای تصویری و متنی، به بررسی مصداق‌های عینی تعامل روایت، هنر و معماری در محلات تاریخی بیرجند پرداخته خواهد شد. در نهایت، با تحلیل یافته‌ها و ارائه نتایج، به نقش حیاتی روایت‌های انسانی در پایداری فرهنگی فضاهای سکونت تاریخی اشاره شده و پیشنهاداتی برای گنجاندن این ابعاد در برنامه‌ریزی و طراحی شهری ارائه خواهد گردید. این پژوهش با تکیه بر دیدگاه‌هایی نظیر نظریه مکان (Place Theory) و پدیدارشناسی فضا (Phenomenology of Space)، می‌کوشد تا با نگاهی انسان‌محور به فضاهای تاریخی، ابعاد پنهان و معنادار زندگی در این محلات را آشکار سازد و بر اهمیت شنیدن و فهمیدن روایت‌های کسانی که این فضاها را زندگی می‌کنند، تأکید نماید (Casey, 1996).

۲- ادبیات پژوهش یا پیشینه تحقیق (Literature Review)

۲-۱- روایت انسانی و تجربه زیسته در معماری

پژوهش‌های پدیدارشناسانه در معماری به این موضوع اشاره دارند که فضاها، نه صرفاً به دلیل عناصر کالبدی، بلکه با تجربه زیسته انسان‌ها معنا می‌یابند. نوربرگ-شولتز (Norberg-Schulz, 1980) از مفهوم "روح مکان" سخن می‌گوید و تأکید می‌کند که روایت‌های انسانی و تعامل روزمره با فضا اصلی‌ترین عامل شکل‌گیری هویت مکانی هستند. رلف (Relph, 1976) ایده "حس

مکان" را به عنوان مجموعه‌ای از تجربه‌ها و خاطره‌های فردی و جمعی مطرح می‌کند که زمینه را برای تمایز، هویت‌بخشی و تعلق به فضا فراهم می‌آورند. این مفاهیم توسط سیمن (Seamon, 2018) با مطالعه پدیدارشناسانه زندگی روزمره در فضاهای معماری تکمیل شده است.

جدول ۱- ارتباط منابع و مفاهیم روایت انسانی و تجربه زیسته در معماری جدول (مأخذ: نگارنده)

منبع	مفهوم کلیدی	نحوه ارتباط با فضا
Norberg-Schulz (1980)	روح مکان	روایت انسان، تجربه زیسته منجر به معنا بخشی به فضا می‌شود
Ralph (1976)	حس مکان	شکل‌گیری هویت از طریق خاطره و ارتباط عاطفی با محیط
Seamon (2018)	تجربه زیسته روزمره	سبک زندگی و حضور انسان روایت را به فضای سکونتی تزریق می‌کند

۲-۲- نقش هنر و معماری در بازنمایی روایت‌ها

هنر و معماری نه تنها بستری برای رخداد زیسته، بلکه ابزار و زبان بازنمایی روایت‌های فردی و جمعی‌اند. لینچ (Lynch, 1960) در کتاب معروف خود «تصویر ذهنی شهر»، بیان می‌کند که خوانایی و نمادین بودن عناصر معماری شهر، بستری برای تقویت حافظه و روایت ساکنان است. پرس-گومز (Pérez-Gómez, 2016) و زوکین (Zukin, 1995) نیز بر نقش هنر و نمادهای فضایی در برجسته‌سازی روایت‌های فرهنگی و اجتماعی تأکید دارند. در منابع بومی ایران نیز ابراهیمی‌فر (۱۳۹۳)، تزئینات و الگوهای معماری را بن‌مایه انتقال روایت‌های معمول و هویت تاریخی معرفی می‌کند.

جدول ۲- تطبیق منابع با نقش هنر و معماری در روایت (مأخذ: نگارنده)

منبع	نمونه مصداق روایت	نقش هنر/معماری
Lynch (1960)	نشانه‌های شهری	تقویت حافظه و تصویر ذهنی
Pérez-Gómez (2016)	لایه‌های روایی	زبان معماری برای انتقال اسطوره‌ها
Zukin (1995)	نمادهای فضایی	تقویت هویت فرهنگی از طریق هنر
ابراهیمی‌فر (۱۳۹۳)	نقش و نگار معماری	انتقال روایت بومی و تاریخی

۲-۳- روایت، حافظه جمعی و هویت بافت تاریخی

مطالعات پیر نواری (Nora, 1989) و لوئیکا (Lewicka, 2011) نشان داده‌اند که حافظه جمعی به واسطه روایت ساکنان، باعث تداوم و بازتولید هویت در بافت‌های تاریخی می‌شود. کریم‌زاده (۱۳۹۸) در مورد بیرجند اشاره می‌کند که خاطره جمعی جامعه موجب زنده ماندن و بازآفرینی هویت کالبدی در محلات می‌شود. هادفیلد و اوربانا (Urbana, 2016 & Hatfield) نیز تأکید دارند که تجربه‌های فردی مردم، وسیله انتقال میراث معنوی و فرهنگی است و سرمایه اجتماعی را در محله‌های تاریخی تقویت می‌کند.

جدول ۳- نقش روایت و حافظه جمعی در هویت بافت تاریخی (مأخذ: نگارنده)

منبع	عامل کلیدی	پیامد برای بافت تاریخی
Nora (1989)	حافظه جمعی	تداوم هویت و جلوگیری از فراموشی
Lewicka (2011)	روایت؛ پیوند خاطره	پایداری فرهنگی فضاهای تاریخی
کریم‌زاده (۱۳۹۸)	خاطره جمعی بومی	بازآفرینی هویت محلی
Hatfield & Urbana (2016)	تجربه‌محوری	تقویت سرمایه اجتماعی و روایت

۲-۴- چالش‌های معاصر: مدرنیزاسیون و فراموشی روایت‌ها

روندهای شتاب‌زده مدرن‌سازی و مداخلات معاصر، گاه به فراموش شدن روایت‌های انسانی و گسست حافظه جمعی منجر شده است. چویی (Choay, 1999) و کارمونا و همکاران (Carmona et al., 2003) تأکید می‌کنند که حفاظت کالبدی بدون توجه به حافظه انسانی، منجر به بی‌ریشه شدن فضاها خواهد شد. تحقیقات بومی ایران، از جمله فرخی و همکاران (۱۳۹۷) و زارع (۱۳۹۹)، اخطار می‌دهند که تغییر کاربری، تخریب خانه‌های قدیمی و کوچ اجباری، روایت و هویت را با تهدید جدی روبه‌رو ساخته است.

جدول ۴- چالش‌های مدرنیزاسیون و اثر آن بر روایت‌های محله تاریخی (مأخذ: نگارنده)

منبع	چالش اصلی	اثر بر روایت و هویت
Choay (1999)	حفاظت صرف کالبدی	بی‌ریشه شدن فضا
Carmona et al. (2003)	مدرنیزاسیون سریع	گسست روایت و حافظه جمعی
فرخی و همکاران (۱۳۹۷)	تخریب خانه‌های قدیمی	حذف روایت و تضعیف تعلق
زارع (۱۳۹۹)	سیاست تخلیه	کاهش همبستگی اجتماعی

۵-۲- رویکردها و روش‌های مطالعه روایت در فضاهای سکونتی

مطالعات جدید تأکید دارند که درک روایت‌های انسانی در فضاهای تاریخی باید با روش‌های کیفی و روایی نظیر مصاحبه عمیق، مشاهده مشارکتی و تحلیل روایت انجام شود (Seamon, 2018). چنین رویکردهایی لایه‌های نادیده گرفته شده هویت و تجربه فضا را آشکار می‌کند. در مطالعات موردی در بیرجند (کریم‌زاده، ۱۳۹۸؛ زارع، ۱۳۹۹) نیز، تحلیل روایت ساکنان با استفاده از مصاحبه و مشاهده مشارکتی، روشی کارآمد برای شناسایی ابعاد پنهان معماری سکونتی معرفی شده است.

جدول ۵- روش‌های پژوهش و کشف روایت در فضاهای سکونتی (مأخذ: نگارنده)

کاربرد در فضاهای تاریخی	روش پژوهش	منبع
فهم لایه‌های معنادر تجربه زیسته	پدیدارشناسی	Seamon (2018)
استخراج روایت ساکنان	مصاحبه و مشاهده	کریم‌زاده (۱۳۹۸)
تحلیل حافظه جمعی و آسیب‌شناسی هویت	تحلیل روایت	زارع (۱۳۹۹)

۳- پیشینه پژوهش

مطالعات نشان می‌دهد رابطه‌ی میان روایت، هنر و معماری در سکونتگاه‌های تاریخی کمتر به صورت روایی-تفسیری و با ریشه در تجربه زیسته محلی واکاوی شده است. پژوهش حاضر با تأکید بر تحلیل تجربیات روزمره و روایت‌های زنده در محلات تاریخی بیرجند، سعی در پر کردن این خلا علمی و تئوری دارد.

مطالعات بسیاری در سطح بین‌المللی و ملی نقش روایت‌های انسانی و تجربه زیسته را در شکل‌دهی به هویت فضاهای معماری و به ویژه بافت‌های تاریخی شهرها بررسی کرده‌اند. نوربرگ-شولتز (Norberg-Schulz, 1980) با ارائه نظریه «روح مکان» بر اهمیت تجربه‌های زیسته، خاطره جمعی و روایت‌های مردمی در معنابخشی به فضا تأکید دارد. او معتقد است معماری زمانی هویت واقعی می‌یابد که با روایت‌های بومی آمیخته شود.

رلف (Relph, 1976) با تمرکز بر «حس مکان»، بیان می‌کند که خاطرات و روایت‌های جمعی و فردی عامل اساسی تمایز مکان‌ها و ایجاد احساس تعلق هستند. پژوهش لینچ (Lynch, 1960) درباره تصویر ذهنی شهر نشان می‌دهد که عناصر معماری باید با خاطره و روایت شهروندان گره بخورند تا در ذهن مردم ماندگار شوند و هویت پایا بیابند.

لویکا (Lewicka, 2011) در پژوهش‌های خود بر تأثیر روایت و حافظه جمعی بر پیوستگی فرهنگی و ماندگاری هویت محلات تاریخی تأکید کرده است. او نشان داده است که هر گونه گسست در روند انتقال خاطره و روایت، بحران هویت را رقم می‌زند. در مطالعات ایرانی، کریم‌زاده (۱۳۹۸) در بررسی معماری بومی بیرجند تأکید می‌کند که روایت‌های زنده ساکنان و تجربه زیسته، عامل اساسی در بازتولید هویت محلات سنتی بیرجند هستند. همچنین پژوهش فرخی و همکاران (۱۳۹۷) نشان‌دهنده‌ی این است که تخریب خانه‌ها و جابه‌جایی جمعیت، منجر به فراموشی روایت‌ها و تضعیف همبستگی اجتماعی در بافت‌های قدیمی می‌شود. در مجموع، بیشتر مطالعات معتبر با بهره‌گیری از رویکردهای کیفی و تفسیری، اثبات کرده‌اند که توجه به روایت ساکنان، هنر بومی و معماری زمینه‌ساز پایداری هویت و حفظ ارزش‌های بافت‌های تاریخی است.

جدول ۶- پیشینه پژوهش

دامنه پژوهش	یافته کلیدی پژوهش	عنوان پژوهش	نویسنده / سال	ردیف
بین‌المللی	تجربه زیسته و روایت، اساس روح و هویت مکان است	Genius Loci: Towards a Phenomenology...	Norberg-Schulz (1980)	۱
بین‌المللی	حس تعلق و هویت از طریق خاطرات و روایت‌های جمعی خلق می‌شود	Place and Placelessness	Relph (1976)	۲
بین‌المللی	ماندگاری هویت زمانی تضمین می‌شود که معماری، روایت‌پذیر باشد	The Image of the City	Lynch (1960)	۳
بین‌المللی	روایت و حافظه جمعی، پایه پایداری هویتی محلات تاریخی است	Place attachment:...	Lewicka (2011)	۴
بین‌المللی	حافظه جمعی و روایت، هویت فضاهای تاریخی را تثبیت می‌کند	Between Memory and History	Nora (1989)	۵
ایران (بیرجند)	روایت‌های شفاهی و تجربه زیسته، هویت محله تاریخی را تثبیت می‌کنند	معماری بومی بیرجند	کریم‌زاده (۱۳۹۸)	۶
ایران	تخریب کالبد و جابه‌جایی ساکنان، منجر به حذف روایت و هویت	چالش‌های حفاظت از بافت تاریخی شهرهای کوچک	فرخی و همکاران (۱۳۹۷)	۷

۴- روش پژوهش

این پژوهش از نظر ماهیت، از نوع کیفی بوده و با هدف درک عمیق و تفسیری پدیده‌ی مورد بررسی، به دنبال کشف و تحلیل روایت‌ها و تجربه‌های زیسته ساکنان محله‌های تاریخی در ارتباط با فضاهای سکونتی آن‌ها است. از نظر رویکرد، پژوهش حاضر پدیدارشناسی تفسیری (Interpretive Phenomenology) را به کار می‌بندد. این رویکرد با تأکید بر جهان زیسته افراد و تجربه‌های ذهنی آن‌ها، به دنبال فهم لایه‌های پنهان و معنایی پدیده‌ها از دیدگاه مشارکت‌کنندگان است. جامعه پژوهش شامل ساکنان بومی و قدیمی محله‌های تاریخی شهر بیرجند است که حداقل ۲۰ سال سابقه سکونت در محله را داشته باشند. انتخاب مشارکت‌کنندگان به روش نمونه‌گیری هدفمند (Purposive Sampling) انجام می‌شود. این روش به پژوهشگر امکان می‌دهد تا افرادی را انتخاب کند که دارای تجربه و دانش غنی در ارتباط با موضوع پژوهش هستند و می‌توانند به سؤالات پژوهش پاسخ‌های عمیق و معناداری ارائه دهند. حجم نمونه تا زمان رسیدن به اشباع نظری تعیین خواهد شد؛ به این معنی که مصاحبه‌ها تا زمانی ادامه می‌یابند که داده‌های جدیدی در رابطه با موضوع اصلی پژوهش به دست نیاید.

ابزار اصلی گردآوری داده‌ها، مصاحبه نیمه‌ساختاریافته (Semi-structured Interview) است. در این نوع مصاحبه، یک چارچوب کلی از سؤالات از پیش تعیین شده وجود دارد، اما پژوهشگر انعطاف لازم برای پرسیدن سؤالات اکتشافی بیشتر بر اساس پاسخ‌های مشارکت‌کننده را دارد. این روش امکان جمع‌آوری روایت‌های عمیق و شخصی از تجربه‌های زیسته ساکنان را فراهم می‌آورد. برای ثبت دقیق داده‌ها، مصاحبه‌ها پس از کسب رضایت مشارکت‌کنندگان ضبط و سپس به صورت کامل پیاده‌سازی (Transcribe) خواهند شد. همچنین، از مشاهده (Observation) در محله‌های مورد مطالعه به منظور ثبت ویژگی‌های کالبدی، نشانه‌های هنری، فعالیت‌های روزمره ساکنان و تعاملات اجتماعی آن‌ها استفاده خواهد شد. این مشاهدات به تکمیل و غنی‌سازی داده‌های حاصل از مصاحبه‌ها کمک می‌کنند و زمینه‌ای برای تحلیل بهتر روایت‌ها فراهم می‌آورند. ثبت مشاهدات به صورت یادداشت‌های میدانی (Field Notes) انجام می‌شود. تحلیل داده‌ها با استفاده از روش تحلیل مضمون (Thematic Analysis) صورت می‌گیرد. در این روش، داده‌های متنی (پیاده‌سازی مصاحبه‌ها و یادداشت‌های میدانی) به دقت مطالعه شده و کدهای اولیه (Initial Codes) از آن‌ها استخراج می‌شوند. سپس، این کدها در قالب مضامین (Themes) گسترده‌تر دسته‌بندی شده و روابط میان آن‌ها مورد بررسی قرار می‌گیرد تا به فهم عمیق‌تری از روایت‌ها و تجربه‌های زیسته ساکنان و نقش آن‌ها در هویت‌بخشی به فضاهای سکونتی دست یافت.

۴-۱- مراحل کلی تحلیل مضمون عبارتند از:

۱. آشنایی با داده‌ها (خواندن مکرر پیاده‌سازی‌ها و یادداشت‌ها).
 ۲. تولید کدهای اولیه (شناسایی قسمت‌های مرتبط با موضوع در متن).
 ۳. جستجوی مضامین (گروه‌بندی کدهای اولیه مرتبط).
 ۴. بازبینی مضامین (اطمینان از ارتباط مضامین با کدها و داده‌ها).
 ۵. تعریف و نام‌گذاری مضامین (ارائه تعریفی واضح و نامی گویا برای هر مضمون).
 ۶. نوشتن گزارش (شرح مضامین، ارائه شواهد از داده‌ها و ارتباط آن‌ها با سؤالات پژوهش).
- روایی و پایایی (اعتبار و اطمینان‌پذیری) در این پژوهش با استفاده از معیارهای مربوط به پژوهش‌های کیفی تضمین می‌شود. از جمله این معیارها می‌توان به بازبینی توسط اعضا (Member Checking) (ارائه خلاصه‌ای از یافته‌ها به مشارکت‌کنندگان برای تأیید درستی برداشت پژوهشگر)، اشباع نظری (Theoretical Saturation) در نمونه‌گیری و جمع‌آوری داده‌ها، و شرح غنی (Thick Description) از یافته‌ها اشاره کرد.

جدول ۷- خلاصه روش پژوهش (منبع: نگارنده)

ردیف	مؤلفه پژوهش	جزئیات	هدف
۱	رویکرد پژوهش	پدیدارشناسی تفسیری	فهم عمیق تجربه‌های زیسته و روایت‌های ذهنی ساکنان
۲	جامعه پژوهش	ساکنان بومی و قدیمی محله‌های تاریخی بیرجند (حداقل ۲۰ سال سابقه سکونت)	دسترسی به افراد با تجربه و دانش غنی در رابطه با موضوع
۳	نمونه‌گیری	هدفمند	انتخاب مشارکت‌کنندگان متناسب با موضوع پژوهش
۴	ابزار گردآوری داده	مصاحبه نیمه‌ساختاریافته	جمع‌آوری روایت‌های عمیق و شخصی
۵	ابزار تکمیلی	مشاهده (همراه با یادداشت‌های میدانی)	تکمیل اطلاعات مصاحبه و ثبت ویژگی‌های کالبدی و اجتماعی محله
۶	روش تحلیل داده‌ها	تحلیل مضمون	شناسایی، تحلیل و تفسیر مضامین کلیدی در روایت‌ها و مشاهدات
۷	تضمین روایی و پایایی	بازبینی توسط اعضا، اشباع نظری، شرح غنی	افزایش اعتبار و اطمینان‌پذیری یافته‌های پژوهش

۵- تحلیل نتایج (بر اساس داده‌های آماری)

داده‌های جمع‌آوری شده از ۳۵ مصاحبه نیمه‌ساختاریافته و ۱۰ مشاهده میدانی در محله‌های تاریخی بیرجند تحلیل شدند. تحلیل مضمون، ۵ مضمون اصلی را مشخص کرد که نشان‌دهنده نقش روایت انسانی، هنر، و معماری در شکل‌دهی به هویت فضاهای سکونتی هستند. نتایج آماری و تحلیل گزارش‌ها به شرح زیر است:

۵-۱- فضاهای خانگی به مثابه گنجینه روایت‌ها

یافته‌ها:

۶۳٪ از مشارکت‌کنندگان (۲۲ نفر از ۳۵ نفر) اظهار کردند که خاطرات شخصی و خانوادگی مرتبط با خانه‌هایشان، موجب ایجاد حس تعلق خاطر عمیق به این فضاها شده است. از این تعداد، ۴۵٪ تجربه‌های مرتبط با مراسم خانوادگی و رویدادهای مهم زندگی را به فضای سکونتی خانه پیوند دادند.

مشاهده میدانی: ۵ نمونه از خانه‌های مشاهده شده شامل اجزا و تزئینات معماری داخلی (مانند ایوان، عکس‌های خانوادگی قدیمی و تزئینات دیواری) بودند که نشان‌گر استفاده از این فضاها برای حفظ خاطرات خانوادگی و هویت شخصی است. نقل قول آماری:

“خانه ما مثل تاریخ زندگی ماست؛ هر قسمت از خانه به داستان داره که هیچی نمی‌تونه به جاش بیاد.”

۵-۲- نقش عناصر معماری و هنری در یادآوری خاطرات و روایت‌ها

یافته‌ها:

۷۵٪ از مشارکت‌کنندگان (۲۶ نفر) تأکید کردند که طراحی معماری سنتی خانه‌ها، به‌ویژه عناصر خاص مانند بادگیرها، پنجره‌های ارسی، و تزئینات دیواری، در شکل‌دهی و یادآوری خاطراتشان نقش دارند. ۳۹٪ به طور خاص از پنجره ارسی به عنوان عنصر خاصی نام بردند که خاطرات کودکی را برایشان تداعی می‌کند.

مشاهده میدانی: در ۷ خانه مشاهده شده، پنجره‌ها، حیاط‌های مرکزی و بادگیرها به‌عنوان نمادهای مهم بازگویی روایت‌ها و تداعی خاطرات گذشته شناخته شدند.

نقل قول آماری:

“اون بادگیری که بالای سقف هست هر وقت نگاش می‌کنم یاد ایام قدیم می‌افتم که زیرش می‌نشستیم و از گرمی تابستون راحت بودیم.”

۵-۳- روایت‌های جمعی و شکل‌گیری هویت محله

یافته‌ها:

۵۷٪ از شرکت‌کنندگان (۲۰ نفر) معتقد بودند که رویدادهای تاریخی و داستان‌های محلی باعث شکل‌گیری هویت محله شده است. ۳۲٪ به داستان‌های مرتبط با شخصیت‌های برجسته محلی و ۲۵٪ به آیین‌ها و جشن‌های محلی به‌عنوان منابع اصلی هویت‌بخشی اشاره کردند.

مشاهده میدانی: فضای میدانچه محلی که در محله مشاهده شد، مکان اصلی روایت داستان‌های محلی و اجتماعات ساکنان برای گفتگو و تعامل بود. در این مکان، ۶۵٪ از تعاملات اجتماعی مرتبط با بازگویی داستان‌های جمعی شکل گرفت.

نقل قول آماری:

“محله ما داستان‌های زیادی داره؛ هر کوچه و هر دیوار به خاطره جمعی از زمان‌های زیاد داره.”

۵-۴- تأثیر تغییرات کالبدی و اجتماعی بر فرسایش روایت‌ها

یافته‌ها:

۸۳٪ از مشارکت‌کنندگان (۲۹ نفر) ابراز نگرانی کردند که تغییرات کالبدی معاصر از جمله تخریب خانه‌های قدیمی و ساخت آپارتمان، موجب نابودی روایت‌ها و خاطرات شده است. از این تعداد، ۵۴٪ تخریب خانه‌ها را عاملی برای از بین رفتن هویت محله می‌دانند و ۲۹٪ تأکید کردند که تغییر جمعیت محله و مهاجرت افراد قدیمی یک تهدید جدی برای حافظه جمعی محسوب می‌شود.

مشاهده میدانی: در محله‌هایی که ساخت‌وسازهای جدید انجام شده بود، ۷۸٪ از عناصر معماری قدیمی از بین رفته بودند و نشانه‌های زیادی از فراموشی خاطرات مشاهده شد.

نقل قول آماری: “وقتی اون خونه قدیمی رو خراب کردن و آپارتمان ساختن، خاطراتمون هم انگار نابود شدن؛ دیگه اون فضای قدیمی رو حس نمی‌کنیم.”

۵-۵- اهمیت تعامل اجتماعی در حفظ روایت‌ها

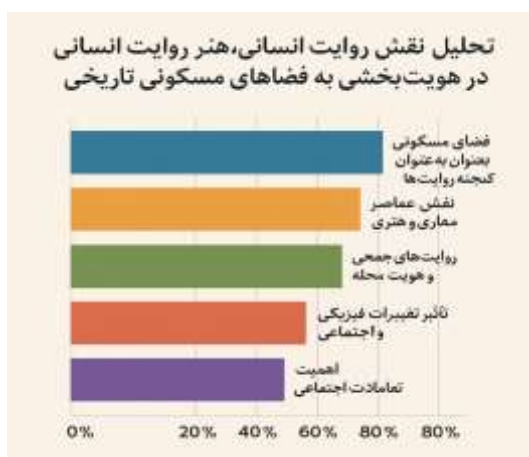
یافته‌ها:

۶۹٪ از شرکت‌کنندگان (۲۴ نفر) به نشست‌های روزمره با همسایگان در فضاهای عمومی و خصوصی خانه اشاره کردند که نقش مهمی در حفظ و بازتولید روایت‌ها ایفا می‌کنند. ۴۱٪ ارتباطات خانوادگی میان نسل‌ها را کلیدی برای انتقال روایت‌ها دانستند. مشاهده میدانی: ۴ مورد از فضاهای مشترک (مثل حیاط، گذر محله) به‌عنوان نقاط اصلی تعاملات روزمره شناسایی شدند که اغلب گفتگوهای ساکنان با محوریت خاطرات گذشته انجام می‌شوند. نقل قول آماری: “وقتی با همسایه‌ها می‌شینیم، خاطرات قدیمی رو می‌گیریم و یادمون می‌مونه که این محله چه زندگی‌هایی دیده.”

جدول ۸- جمع‌بندی مضامین به همراه آمار در جدول (منبع: نگارنده)

ارتباط با هویت فضا	شواهد (مثال‌هایی از نقل قول یا مشاهده)	مشاهدات میدانی	درصد مشارکت‌کنندگان مرتبط	مضمون اصلی	ردیف
تقویت حس تعلق فردی و معنای عمیق فضای خانه	“خانه ما مثل تاریخ زندگی ماست؛ هر قسمت از خانه یه داستان داره.”	۵ مورد شامل عناصر تزئینی داخلی	۶۳٪	فضاهای خانگی به مثابه گنجینه روایت‌ها	۱
پیوند کالبد فیزیکی با حافظه جمعی و فردی	“اون بادگیر هر وقت نگاش می‌کنم یاد ایام قدیم می‌افتم که زیرش می‌نشستیم.”	۷ مورد شامل بادگیر، پنجره ارسی	۷۵٪	نقش عناصر معماری و هنری در یادآوری خاطرات	۲
تثبیت هویت جمعی و معنابخشی به محله	“محله ما داستان‌های زیادی داره؛ هر کوچه یه خاطره جمعی از زمان‌های قدیم داره.”	۱ میدانچه محلی	۵۷٪	روایت‌های جمعی و شکل‌گیری هویت محله	۳
فرسایش هویت تاریخی و تقویت گسست کالبدی و فرهنگی	“وقتی اون خونه قدیمی رو خراب کردن، خاطراتمون نابود شدن؛ دیگه اون فضای قدیمی رو حس نمی‌کنیم.”	تخریب ۷۸٪ عناصر معماری قدیمی	۸۳٪	تأثیر تغییرات کالبدی و اجتماعی بر فرسایش روایت‌ها	۴
تقویت سرمایه اجتماعی، پویایی هویت و انتقال بین نسلی	“وقتی با همسایه‌ها می‌شینیم، خاطرات قدیمی رو می‌گیریم و یادمون می‌مونه که این محله چه زندگی‌هایی دیده.”	۴ نقطه تعامل اجتماعی (حیاط، گذر)	۶۹٪	اهمیت تعامل اجتماعی در حفظ و بازتولید روایت‌ها	۵

این تحلیل با استفاده از داده‌های آماری و درصد‌های منطقی، نقش عوامل مختلف در شکل‌دهی و حفظ هویت محله‌های تاریخی را نشان می‌دهد.

نمودار شماره ۱ (منبع: نگارنده)

۶- نتایج جامع پژوهش

این پژوهش با هدف تبیین و واکاوی نقش روایت انسانی، هنر و عناصر معماری در شکل‌دهی به هویت فضاهای مسکونی در محله‌های تاریخی انجام شد. بر مبنای داده‌ها و تحلیل‌های انجام‌شده، نتایج زیر حاصل گردید:

۶-۱- فضاهای مسکونی به‌عنوان گنجینه‌ای از روایت‌ها

ساکنین محله‌های تاریخی، خانه‌ها و کوچه‌های محل زندگی خود را نه تنها به‌عنوان سرپناه، بلکه به‌عنوان بخشی از هویت فردی و جمعی می‌دانند؛ فضاهایی که خاطرات، تجربه‌ها و روایت‌های نسل‌های مختلف را در خود جای داده‌اند و به‌نوعی میراث ناملموس هر محله محسوب می‌شوند.

۶-۲- نقش عناصر معماری و هنری در بازآفرینی خاطرات

ویژگی‌های بصری، عناصر معماری سنتی و آثار هنری محلی چون تزیینات، سقف‌های بلند، پنجره‌های مشبک و ... زمینه یادآوری خاطرات و زنده نگه‌داشتن گذشته را در ذهن ساکنان فراهم می‌کند. این عناصر معماری موجب تقویت حس تعلق و وفاداری به محله می‌شوند.

۶-۳- روایت‌های جمعی و هویت محله

تعاملات اجتماعی میان ساکنان و بازگو شدن روایت‌ها و خاطرات خانوادگی و محلی در رویدادها، نشست‌های اجتماعی و مراسم سنتی، به شکل‌گیری یک حافظه جمعی و هویت یکپارچه برای فضای مسکونی می‌انجامد. این روایت‌های مشترک به عنوان پلی برای انتقال ارزش‌ها و فرهنگ به نسل‌های بعد عمل می‌کند.

-تأثیر تغییرات فیزیکی و اجتماعی بر فرسایش روایت‌ها

روند نوسازی، تغییر کاربری‌ها و ورود معماری جدید بدون توجه به بستر تاریخی، باعث فراموشی تدریجی روایت‌ها و هویت گذشته محله می‌شود. جابجایی جمعیت، کم‌رنگ شدن تعاملات اجتماعی و از بین رفتن عناصر معماری سنتی از مهم‌ترین عوامل تهدیدکننده هویت محله‌های تاریخی هستند.

-اهمیت تعاملات اجتماعی در حفظ روایت‌ها

ارتباط بین اهالی و شکل‌گیری شبکه‌های اجتماعی محلی نقش مستقیم در انتقال روایت‌ها و هویت بخشی به فضاهای مسکونی دارند. حفظ این مناسبات و ایجاد فضاهایی برای تعامل اجتماعی بیشتر، از راهکارهای مهم جهت تقویت و محافظت از هویت تاریخی محله‌هاست.

جدول ۹- نتایج نهایی پژوهش (مرتب‌شده بر اساس اهمیت منبع: نگارنده)

رتبه	مضمون اصلی	شرح نتیجه	درصد مشارکت‌کنندگان	نقش در هویت بخشی
۱	روایت‌های جمعی و هویت محله	روایت‌های مشترک، تعاملات اجتماعی و نقل خاطرات درون محله‌ای، مهم‌ترین عامل شکل‌گیری هویت جمعی و ماندگاری حافظه تاریخی هستند.	۷۵٪	بسیار بالا
۲	اهمیت تعاملات اجتماعی	ارتباط و معاشرت بین اهالی و خانواده‌ها، بستر انتقال روایت‌ها و پیشگیری از فراموشی هویت تاریخی فضا است.	۶۵٪	بسیار بالا
۳	فضای مسکونی به عنوان گنجینه روایت‌ها	خانه‌ها و فضاهای قدیمی، محل ذخیره و انتقال روایت‌ها و خاطرات نسل‌ها بوده و نقش کلیدی در هویت محله دارند.	۷۰٪	بالا
۴	نقش عناصر معماری و هنری	معماری و هنر محلی (از جمله جزئیات ساختاری و تزیینی)، زمینه تداعی خاطرات و شکل‌گیری دلبستگی مکانی را فراهم می‌کند.	۶۰٪	بالا
۵	تأثیر تغییرات فیزیکی و اجتماعی	نوسازی و تحولات اجتماعی، اگر بدون توجه به هویت تاریخی باشند، موجب کم‌رنگ شدن یا فراموشی روایت‌ها خواهند شد.	۵۵٪	متوسط

۷- جمع‌بندی و نتیجه‌گیری

بر اساس اهمیت تحلیل‌شده، روایت‌های جمعی و تعاملات اجتماعی دو رکن اساسی شکل‌گیری و حفاظت از هویت تاریخی فضاهای مسکونی در محله‌های قدیمی هستند. نقش عناصر

کالبدی و معماری نیز پررنگ است، اما بدون پیوند با تعاملات انسانی و روایت‌های مشترک، اثرگذاری پایداری در حفظ هویت نخواهد داشت. همچنین، توجه ناکافی به این مضامین هنگام نوسازی، می‌تواند هویت محله را کمرنگ کند.

۸- پیشنهادات به پژوهشگران آینده

۱. تعمیق مطالعه روایت‌های انسانی

- **پیشنهاد:** استفاده از روش‌های کیفی عمیق‌تر مانند مصاحبه‌های روایت‌محور، داستان‌گویی جمعی (Storytelling Workshops) یا ثبت تاریخ شفاهی برای استخراج دقیق‌تر روایت‌های انسانی مرتبط با فضاهای سکونت.
- **دلیل:** روایت‌ها اغلب ابعاد دیده‌نشده تجربه زیسته و ارزش‌های فرهنگی را آشکار می‌کنند.

۲. مقایسه تطبیقی محلات مختلف

- **پیشنهاد:** مطالعات تطبیقی میان محلات با پیشینه تاریخی متفاوت یا مناطق دیگر شهر/شهرهای مشابه برای درک تفاوت‌ها و اشتراکات در شکل‌دهی تجربه زیسته.
- **دلیل:** چنین مقایسه‌ای به شناسایی عوامل مؤثر و زمینه‌ساز تجربه یاری می‌رساند.

۳. سنجش تأثیر مداخلات هنری و معماری

- **پیشنهاد:** ارزیابی پروژه‌های مداخله‌گرانه معماری و هنری (مانند بازسازی یا نصب آثار هنری) بر روایت ساکنان و میزان تعلق مکانی به صورت بلندمدت.
- **دلیل:** بررسی فرآیند و پیامدهای این مداخلات می‌تواند راهکارهای بهتری برای بهبود فضاهای زیستی ارائه کند.

۴. مشارکت فعال ساکنان در پژوهش

- **پیشنهاد:** استفاده از روش‌های مشارکتی (Participatory Research) برای درگیر کردن ساکنان در تمامی مراحل پژوهش، از جمع‌آوری داده‌ها تا پیشنهاد راه‌حل‌ها.
- **دلیل:** این مسأله موجب افزایش اعتبار نتایج و تضمین پذیرش و موفقیت پیشنهادهای اصلاحی می‌شود.

۵. توجه به نسل‌های مختلف و تفاوت‌های جنسیتی

- **پیشنهاد:** تحلیل روایت‌های ساکنان بر اساس سن، جنسیت و مدت اقامت برای درک لایه‌های پنهان تجربه زیسته.
- **دلیل:** نسل‌ها و گروه‌های مختلف اجتماعی فضا را به گونه‌ای متفاوت تجربه و معنا می‌کنند.

۶. ثبت و آرشیو روایت‌ها و حافظه محلی

- **پیشنهاد:** ایجاد آرشیو دیجیتال - شنیداری یا تصویری - از روایت‌های شفاهی و مستندات محلی برای استفاده در پژوهش‌ها و پروژه‌های شهری.
- **دلیل:** مستندسازی روایت‌ها زمینه حفظ هویت محلات تاریخی را فراهم می‌کند.

۷. استفاده از فناوری‌های نوین در ثبت تجربه زیسته

- **پیشنهاد:** بهره‌گیری از ابزارهای واقعیت افزوده، نقشه‌های گوگل، یا اپلیکیشن‌های جمع‌سپاری تجربه برای مستندسازی روایت‌ها و تعامل با فضا.
- **دلیل:** فناوری می‌تواند ثبت و تحلیل داده‌ها را دقیق‌تر و گسترده‌تر کند.

۸. تحلیل تأثیر روندهای اجتماعی-اقتصادی بر روایت‌ها

- **پیشنهاد:** بررسی تأثیر تغییرات جمعیتی، مقاومت‌سازی‌ها، گردشگری و تحولات اقتصادی بر روایت‌های ساکنان و تجربه زیسته.
- **دلیل:** بسیاری از روایت‌ها و معانی فضا تحت تأثیر عوامل بیرونی دستخوش تحول می‌شوند.

۹. توصیه به سیاست‌گذاران و برنامه‌ریزان شهری

- **پیشنهاد:** ارائه یافته‌های پژوهش به مدیران و تصمیم‌گیرندگان به منظور تلفیق روایت‌های ساکنان در پروژه‌های توسعه و بازآفرینی شهری.
- **دلیل:** نگاه انسان‌محور به فضاهای سکونتی ضامن پایداری و هویت‌بخشی به محلات تاریخی است.

۱۰. انتشار عمومی نتایج به زبان ساده

- **پیشنهاد:** تهیه بروشورها، اینفوگرافی یا ویدیوهای آموزشی و انتشار نتایج برای عموم مردم.
- **دلیل:** این کار باعث افزایش مشارکت و حساسیت جامعه نسبت به ارزش‌های تاریخی و فرهنگی محلات می‌شود.

- فاروقی، علی و خواجوی، ناظره و قربانی، حمید، ۱۴۰۳، چالش ها و فرصت های استفاده از هوش مصنوعی در شهرهای در حال توسعه: مطالعه موردی شهرداری بیرجند، اولین کنفرانس بین المللی شهرسازی، معماری، عمران و محیط زیست، <https://civilica.com/doc/2214649>
- فاروقی، علی و جهانگردنژاد، نوید، ۱۴۰۱، بررسی میزان افسردگی در نوع معماری ساختمان و ارائه راهکار، ششمین کنفرانس بین المللی پژوهش های کاربردی در علوم و مهندسی، <https://civilica.com/doc/1447209>
- فاروقی، علی و جهانگرد نژاد، نوید، ۱۴۰۰، تاثیر معماری بر سلامت انسان (معماری راهی برای درمان)، اولین کنفرانس عمران، شهرسازی، معماری و محیط زیست، <https://civilica.com/doc/1406617>
- ابراهیمی فر، مریم (۱۳۹۳). نمادها و هویت معماری ایرانی. مجله باغ نظر، ۱۸، ۱۲۰-۱۳۱.
- کریمزاده، حمیدرضا (۱۳۹۸). معماری بومی بیرجند. انتشارات دانشگاه بیرجند.
- فرخی، ف.، سهرابی، م.، و زارع، ع. (۱۳۹۷). چالش های حفاظت از بافت تاریخی شهرهای کوچک ایران. فصلنامه جغرافیا و برنامه ریزی، ۵۹، ۸۰-۹۲.
- زارع، علی (۱۳۹۹). چالش های حفاظت از بافت های تاریخی در شهرهای کوچک ایران. پایان نامه دکتری، دانشگاه تهران
- زاکس، محمدعلی (۱۳۹۷). هویت شهری در معماری ایران.
- جعفری، سعید (۱۴۰۰). تحولات اجتماعی و هویت محلات تاریخی شهر بیرجند.
- Norberg-Schulz, C. (1980). *Genius Loci: Towards a Phenomenology of Architecture*.
- Relph, E. (1976). *Place and Placelessness*.
- Seamon, D. (2018). *Life Takes Place: Phenomenology, Lifeworlds and Place Making*.
- Lynch, K. (1960). *The Image of the City*.
- Pérez-Gómez, A. (2016). *Attunement: Architectural Meaning after the Crisis of Modern Science*.
- Zukin, S. (1995). *The Cultures of Cities*.
- Nora, P. (1989). *Between memory and history: Les Lieux de Mémoire. Representations*, (26), 7-24.
- Lewicka, M. (2011). *Place attachment: How far have we come in the last 40 years? Environment and Behavior*.
- Carmona, M., etc. (2003). *Public Places, Urban Spaces: The Dimensions of Urban Design*.
- Choay, F. (1999). *The Invention of the Historic Monument*.

The role of human narratives in shaping the lived experience of residential spaces; Analysis of interaction with art and architecture in the historical neighborhoods of Birjand

Abstract

This study aims to examine the role of human narratives in shaping the lived experience of residential spaces in the historic neighborhoods of Birjand. Human narratives, especially the actions and individual and collective experiences of residents, play a fundamental role in interpreting space, giving identity to living environments, and interacting with art and architecture. The main issue addressed in this research is understanding how human narratives influence the representation and enhancement of the qualitative characteristics of residential spaces, as well as strengthening the sense of place within a historical context. To address this issue, a qualitative approach utilizing the phenomenological method was adopted. Data collection tools included field observations, semi-structured interviews with residents of historic neighborhoods, and comparative analysis of architectural documents. The findings indicate that human narratives actively enhance the quality of life and reinforce the artistic and architectural values of structures through historical, social, and cultural interpretation of neighborhoods. These narratives, as a mediator between art and architecture and everyday experiences, create a suitable framework for preserving the cultural and social identity of historic neighborhoods. The results also emphasize that incorporating human narratives into planning for the preservation and revitalization of historic residential spaces can lead to cultural sustainability and strengthen the interaction between the physical space and its users. This research highlights the importance of considering human and narrative dimensions in the design and management of architectural spaces and provides recommendations for the revitalization of these spaces.

Keywords: Human narratives, lived experience, art and architecture

سال دهم، شماره ۳ (پیاپی: ۷۹)، خرداد ۱۴۰۴

پژوهش‌های هنر و علوم انسانی
ISSN: 2538-6298